

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 6. června – Pondělí Svatodušní

Drazí věřící,

letošní léto přináší pro náš apoštolát několik radostných zpráv.

2. července bude vysvěcen další, sedmý český kněz – P. Petr Kajer, který posílí od 15. srpna naši komunitu v Brně. Od října bude navýšen počet mší svatých a dojde ke změnám v pořadu bohoslužeb.

Letos také poprvé přijedou na dívčí tábor sestry dominikánky, sestra Marie Václava s polskou spolusestrou. Tato spolupráce s řeholnicemi tradice při výchově ženské mládeže je pro nás velkou radostí. Doufáme, že do budoucna se tato spolupráce bude dále rozvíjet. V tomto letáku naleznete informaci sestry Marie Václavy o možnosti pro mladé dámy, jak strávit nějaký čas u sester při výpomoci při jejich práci a tak blíže poznat jejich činnost.

Tyto události pro nás musí být impulsem k modlitbě za kněžská a řeholní povolání. Modleme se za to, aby mladí lidé dostali milost a odvahu odevzdat svůj život do rukou Božích, zřekli se své seberealizace a místo ní velkoryse přijali ducha poslušnosti a služby. Tyto ctnosti v současné společnosti obecně velmi chybí, a proto je možná tak těžké následovat povolání pro duchovní život, v němž jsou nevyhnutelnou podmínkou.

23. května zemřela paní Hana Keberlová, která zanechala svojí obětavou pomocí hlubokou stopu v našem českém apoštolátu. Poté, co začala navštěvovat naše mše svaté, si přála založení kaple v Brně. Nezůstala pouze u přání, začala hledat vhodný objekt a našla ruinu statku v Brně-Černovicích. Když jsme tuto ruinu koupili, starala se o její rekonstrukci a opravy, díky jejímu nasazení bylo do roka svěcení naší kaple Královny posvátného růžence. Bez jejího nasazení a samozřejmě nasazení ostatních věřících bychom dnes neměli ani naše děkanství a český apoštolát Kněžského bratrstva by zřejmě vypadal poněkud skromněji. S vděčností vzpomínáme v modlitbě a při mši svaté.

Drazí věřící, těším se na setkávání s Vámi při poutích, v rámci organizování dětských táborů a dalších akcí nadcházejícího léta a přeji pozhnané strávení prázdninových měsíců k posílení nejen těla, ale i duchovního života.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Pravidla pro misie Oběžník Msgr. Marcela Lefebvra č. 38 všem spolubratřím z 15. dubna 1954

(převzato a přeloženo z knihy

Msgr. Marcel Lefebvre: *Lettres pastorales et écrites*)

Už je to bezmála sedm let, co společně pracujeme na evangelizaci Senegalu. Jeví se mi jako vhodné, abych vám sepsal pokyny, rady a povzbuzení, jež se mi zdají naléhavé, neboť se všude kolem něco organizuje buď proti Církvi, nebo daleko od ní a jsou zde snahy rozehnat stádo, které nám bylo svěřeno, anebo alespoň bránit tomu, aby se rozrůstalo.

A tak nadešel čas, abychom se také my úžeji sjednotili v našem postupu, aby mezi námi ustalo jisté apoštolské sobectví, které žije samo pro sebe a zdráhá se, ať už z principu, či z jisté lenosti, velkodušně plnit nám svěřené poslání a mít bdělý přehled o podmínkách, v nichž žijeme.

A proto vás dnes vyzývám, abyste znásobili své snahy:

Snahu pochopit, hluboce vnímat vaše kněžství a vaše poslání. Je nutné neustále si připomínat tato slova našeho Pána: *Ego elegi et posui vos ut eatis, et fructum afferatis: et fructus vester maneat* (Já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a přinášeli užitek a užitek váš aby zůstal [Jan 15,16]). Pamatovat na to, abychom postupovali kupředu, to jsou myšlenky našeho Pána. Nemáme se uzavírat do našich zaběhlých způsobů, nemáme jen otrocky kopírovat své předchůdce, jako by to byl služební pokyn. Oni ve své době postupovali kupředu; v tom se jim máme podobat a pokračovat v jejich díle tím, že i my půjdeme dále.

Je potřeba, aby náš apoštolát nebyl *a priori* horlivostí sv. Pavla, sv. Augustina, sv. Františka z Assisi nebo sv. Jana Boska. Jejich horlivost vycházela z jednoho a téhož zdroje, ale vyjadřovali ji různým způsobem. Žijeme v Senegalu 20. století, v určitém prostředí a v určité době, s prostředky naší doby, s omyly a nepřáteli Církve naší doby. Máme mít uši nastražené a pozorným okem bdít nad naším svěřeným stádcem a rozšiřovat ho.

Mějme toto „Kristovo cítění“, zahrnující otcovskou a mateřskou lásku, která instinktivně vnímá, co je nutné, abychom šířili vládu našeho Pána v lidských duších, která také předvídá nebezpečí zatemnění myslí a zkázu duší a předchází jim.

Pravá láska má znalost duší; není to snad vidět v mateřské lásce? K našim ovečkám i k ostatním, kteří jsou nám svěřeni, bychom měli mít mateřskou lásku Církve. Potom vytušíme potřeby jejich duší a pokusíme se je s vynalézavostí pravé horlivosti naplňovat.

Pokud nás stravuje horlivost pro Boha, porozumíme duším a tato horlivost v nás vyvolá postoj nezlomné pokory a důvěry.

Dosáhneme tak vnitřního přesvědčení, že každý člověk je povolán Bohem, že v každé lidské bytosti je náboženská vložka, která je často člověkem samým ignorována, ale kterou můžeme rozvinout nečekaným způsobem – to je tajemství Boží! –, a že nikdy nemáme vynášet definitivní soud nad stavem duše, ani *a priori*, ani *a posteriori*. Dokud je v ní duch života, je zde naděje.

Také nabudeme přesvědčení, že způsoby, jak dát vytrysknout prameni života v duši, jsou nespočetné a že ty, které jsme použili bez výsledku, se mohou stát plodnými v rukou jiných. „Jiný seje a jiný sklízí.“

Opravdový pastýř duší je pokorný, ví, že vše záleží na Bohu, že jen Bůh rozhoduje. Pravý pastýř pracuje bez přestání, stále hází sítě, aniž by pozbyl naděje. Bůh se postará o zbytek...

Vyhněme se na jedné straně úzkoprsosti, staromódnímu a zkostnatělému tradicionalismu, který zavírá oči před materialismem a ateismem, jež zaplavují naši mládež, a uzavírá se do svého kostela, do okruhu několika zbožných farníků a hrstky dětí, jež je obklopují. Na druhou stranu se vyvarujme touhy po novotách, *qui sapit haeresim* (která má příchut' hereze), hereze aktivismu, která zanedbává modlitbu, kázání, nedělní farní mši svatou, náboženské vzdělávání.

Abychom získali opravdovou apoštolskou horlivost Církve, je třeba se oddat četbě nádherných textů Katechismu Tridentského koncilu, encykliky *Acerbo nimis* Pia X., buly Urbana VIII. k misálu, buly *Divino afflatu* Pia X., encykliky *Menti nostrae* našeho Svatého otce, papeže Pia XII., první kapitoly rituálu.

Nechci se příliš rozepisovat o těchto prostředcích, které dobře znáte a které jsou zásadní pro růst Církve, a to podle slov apoštolů: *Nos vero orationi et ministerio verbi instantes erimus* (My pak vytrváme při modlitbě a službě slova [Sk 6,4]).

Udílet Kristova tajemství v modlitbě a ohlašovat Kristovo evangelium slovem, to je to, co po nás žádá Kristova Snoubenka, Církev.

Mluvit, abychom poučili, abychom přitáhli lidi k Božím tajemstvím, to je naše vznešené poslání. Jak říká sv. Pavel „Pro milost mi udělenou od Boha,

abych byl přísluhovatelem Ježíše Krista mezi pohany, evangeliem Božím konaje úkon obětní, aby obětování pohanů bylo příjemné, posvěcené v Duchu Svatém“ (Řím 15,16).

Přestože Církev přesně stanovila určité závazky pastýřů, i těch, kteří vyučují ve školách, pokud jasně v kanonickém právu stanovila pokyny pro pastýřskou službu, ponechává vedle nezbytných činností široké pole pro důmyslnou horlivost biskupů a kněží, aby šířili mezi lidmi evangelium nejrozmanitějšími způsoby.

Již v době Tridentského koncilu se koncilní otcové obávali šíření hereze pomocí prostředků používaných falešnými proroky. Vydali tedy Tridentský katechismus, aby tak čelili argumentům heretiků.

Ve čtvrté kapitole první knihy se dočteme: „Jistě, bezbožnost některých lidí, vybavených veškerou lstí Satanovou, se tak rozšířila, že se zdá téměř nemožné ji zastavit. A pokud bychom se neopírali o tento zářivý slib Ježíše Krista, že svou Církev založí na pevné skále a že brány pekelné ji nepřemohou, měli bychom teď právem velký strach, aby nepadla pod útoky tolika nepřátel, kteří ji dnes napadají velmi úskočně a stakovým nasazením... Ti, kteří chtěli zkazit věrné věřící, zjistili, že je nemožné kázat veřejně a svým otráveným jazykem zasáhnout sluch všech lidí. Ale našli jiné způsoby.... Rozšířili spoustu malých knížeček, jež pod rouškou zbožnosti svedly mnoho prostých a důvěřivých duší ..., a proto koncilní otcové.... atd.“

A proto vaši biskupové, majíce péči o současné potřeby apoštolátu z hlediska prostředků a způsobů, hledali při svých shromážděních způsoby, jak šířit evangelium a prohloubit víru a lásku věřících k Bohu zde ve Francouzské západní Africe.

Rozdělili opatření na oblast vzdělávání, díla ve prospěch víry a tisk.

VZDĚLÁVÁNÍ se týká konkrétně školy a křesťanské formace dětí; je také prostředkem, jak přinést k poznání našeho Pána duše, které by se k němu jinak nedostaly...

Zjišťujeme, že v mnohých školách dětem chybí křesťanské smýšlení, touha po svatém přijímání. Děti nepřijímají dostatečně často, což působí nenapravitelnou škodu jejich křesťanskému životu. Z některých našich škol ještě nevzešla žádná povolání, nebo jen velmi málo, jak u dívek, tak u chlapců; to není normální.

Ještě je třeba v oblasti vzdělávání zmínit aktivitu, kterou za každou cenu musíme rozvíjet u dětí ve státních školách. Hledejme veškeré prostředky,

jak děti přivést k výuce katechismu a na misijní stanice. Rozmístěte katechety blízko státních škol, aby byli k dispozici, pěstujte dobré vztahy s učiteli, navštěvujte je, abyste si získali jejich přízeň. Kolik dětí by se mohlo stát křesťany, kdyby se nám podařilo je k nám přivést!

Záměrně vynechávám vysoké školy, protože tam se budeme snažit vytvořit něco my sami. Ale na vás leží starat se o žáky gymnázií a technických středních škol, základních škol prvního a druhého stupně. Představte si to dobro, které tu můžete vykonat, a zodpovědnost, kterou máte vůči duchovní budoucnosti této země.

Pokud zde výslovně nemluvím o vzdělávání dětí v katechismu v obecné rovině, je to proto, že tato opravdu vynikající kněžská činnost je zahrnuta v tradičních prostředcích, o nichž jsme pojednávali výše.

Přeji si a vřele doporučuji pokračování pedagogických kurzů jak pro kněze, tak pro vyučující řeholnice, katechety a učitele, aby se připravovali jak na všeobecné vyučování, tak i na výuku katechismu.

DÍLA: Díla mají být pokračováním v práci započaté ve škole a v dětství, mají tedy završit křesťanskou formaci, přivést k poznání evangelia duše, které jsou vzdálené od víry, pomáhat v praxi křesťanského života při plnění stavovských povinností a konečně přivádět duše ke sjednocení se s Ježíšem Kristem v oběti mše svaté a ve svatém přijímání...

Zcela jistě je pro nás všechny vzorem metoda, kterou nám předvedl náš Pán při formování svých učedníků. Individuální kontakt s malými skupinami, časté setkávání na bázi důvěry, kontakty mezi kněžími budou mít velmi silný dopad. Je to formace elity, formace katechetů, bojovníků a těch, kteří nesou zodpovědnost, zkrátka našich nejbližších spolupracovníků.

Tato formace je velice důležitá. Má být založena na velmi svědomitém náboženském vzdělávání a horlivém svátostném životě.

Zároveň by neměla opomenout ani širší prostředky působení, zaměřené na všechny společenské vrstvy a všechny věkové skupiny...

Ale vynasnažme se nikdy nezapomenout na základní princip – aby vše bylo orientováno k vnitřnímu životu, živenému svátostmi v prostředí farnosti. Za všech okolností je třeba se vyvarovat rozdělení farnosti. Zpívaná nedělní mše svatá má být naopak shromaždištěm všech okolo oltáře, kléru i věřících, k nedělní oběti... Takto se naše mše svaté stanou živějšími a budou opravdu nejskvělejším životním projevem farnosti....

TISK: V dobách, kdy naši věřící nečetli, jsme mohli tento prostředek opomenout. Ale to platí stále méně a s rostoucí vzdělaností se musíme vážně zabývat využitím tohoto prostředku apoštolátu...

Prosíme všechny, kteří chtějí poučit své stádce nebo vyvrátit námitky proti Církvi, aby to zaznamenali a poslali nám. Rozebereme a vyvrátíme tyto námitky formou rozhovoru nebo jiným způsobem. Tyto texty pak budou vytištěny a distribuovány všude tam, kde by mohly posloužit k dobrému, k vyjasnění věcí bez invektiv, k nápravě, aniž by dráždily k urážkám či se dotkly sebelásky.

K doplnění výčtu prostředků apoštolátu vhodných pro naši dobu a náš vikariát je třeba uvést ještě sociální sdružení: odborové a profesní svazy.

Určitě máme odůvodněné obavy z nekritické podpory odborů s ohledem na ducha, kterým jsou často proniknuty, totiž ducha boje a neustálých požadavků.

Ale bylo by mylné dojít k závěru, že bychom zde neměli činit nic jiného než kárat. Musíme podporovat existenci těchto organizací a dávat jim konstruktivní cíl činnosti, inspirovat je křesťanskými řešeními. Naši mladí vidí, že se musí řešit velké problémy; necháme je v tom samotné? Naše role spočívá v jejich vedení, navrhování řešení, podněcování šťastných iniciativ, které jim ukážou, že odbory nejsou primárně nástrojem boje.

Brzy uvidíme nárůst vesnických odborů. Pozor, ať jim nepřestaneme věnovat pozornost, právě naopak, mějme o ně zájem, všemožně jim pomáhejme. Skrze odborovou činnost můžeme vykonávat velký vliv v zemi a pomáhat nastolit křesťanskou atmosféru ve společenských třídách, kde by jinak vládl materialismus a marxismus. Nemůžeme chybět v organizacích, které mají vliv na společenský život a jeho ducha. Ony jsou úzce spjaté s křesťanským životem. Vynasnažme se vstřípit naším katechetům, našim křesťanům pravý cíl odborové činnosti, jinak uvidíme, že budou všechny odbory řízeny nekřesťany.

Taktéž platí o pracovních sdruženích, které se snaží ve svých školách zavést laické vyučující, při čemž jim pomáhá školský úřad. Bděme, abychom se nenechali předběhnout ve společenském životě...

Dále je tu rada vážených občanů a městské rady, které se stále více zakládají. Máme v nich snad chybět?

Budeme snad jako křesťané odevšad vytlačeni? To se rozhodně nesmí stát. Zorganizujte volební kampaň, aby byla zachována místa vyhrazená křesťanům. Upozorněte je, že si opravdové nespravedlnosti nemohou nechat líbit. To stejné se děje pohanům, kteří jsou často podváděni muslimy

a administrativou, která je nakloněna islámu. Buďte bdělí, nebo vlci roztrhají vaše stádo. Pokud si myslíte, že se o tyto věci nemusíte starat, protože se vám zdají být mimo vaše kněžské působení, pak jste si vytvořili příliš úzkoprsmou a falešnou představu duchovního pastýře. Nic, co se dotýká praktikování křesťanského života, ať na kterémkoliv místě a za jakýchkoliv okolností, nic, co přibližuje duše k našemu Pánu nebo je od Něho vzdaluje, vám nesmí být lhostejné.

Ale, namítnete mi: My neznáme všechny tyto nové organizace! Kvůli lásce k vašemu apoštolátu se nechte poučit; pozvěte na shromáždění kněží distriktu otce, který má tuto věc na starosti, anebo jím pověřeného specialistu v této oblasti, abyste poznali základní charakteristiku toho, co druzí organizují, často s úmysly velmi vzdálenými těm křesťanským. Nenechte se ošálit...

Buďte hluboce přesvědčeni, že šíření evangelia a království našeho Pána Ježíše Krista se uskutečňují také skrze tyto prostředky, jež proměňují život společnosti. Znam mnohé případy, kdy jeden poučený a horlivý kněz dokázal zahájit a vést takovou proměnu a Církev tak získala skrze misií velkou prestiž. V některých místech, která vám mohu upřesnit, byli polygamní a tyranští náčelníci nahrazeni příkladnými křesťany, kteří, ač jsou v menšině, drží v rukou otěže, a to k velkému prospěchu obyvatelstva. Neboť jestliže máme jednat, musíme to přece jen dělat převážně pomocí jiných, pomocí samotných laiků.

To, co jsem napsal o vesnickém prostředí, platí také pro města. Je v zájmu farářů, aby ve svém konání více vzájemně spolupracovali a sdružovali zodpovědné věřící, kteří vedou díla ve prospěch víry a jsou členy odborů. Pokud je některý kaplan pověřen duchovním vedením určitého sdružení nebo má na starosti nějaké dílo, je to dobré, ale ještě ne dostačující. Pouze toto pověření by neměl farář vnímat jako splnění své povinnosti. To on by měl sdružit všechny živé síly farnosti, aby je posiloval a povzbuzoval k apoštolátu. Mnoho věřících touží jen po tomto: vidět, že jsou sjednoceni se svým pastýřem, aby mohli apoštolsky působit. Kaplani se potřebují cítit efektivně podporovaní tím, kdo nese zodpovědnost za farnost...

Na závěr této kapitoly nemohu udělat nic lepšího než připomenout slova našeho Svatého otce, papeže Pia XII., v encyklice *Menti nostrae* z roku 1950: „Také budeme podporovat všechny formy a metody apoštolátu, které jsou dnes z důvodu specifických potřeb křesťanů tak důležité a závažné. Je tedy třeba dbát s největší možnou horlivostí, aby se výuky katechismu dostávalo všem, aby se Katolická akce a misionářská činnost dále šířila

a podporovala. Také ve spolupráci s dobře vzdělanými a formovanými laiky je třeba každodenně rozvíjet díla na podporu víry, která napomáhají dobré organizaci společenských záležitostí, jak si to vyžaduje naše doba.“

Poté, co jsem vás poučil o prostředcích, jakými můžeme provádět náš krásný apoštolát, obzvláště v městských oblastech, bych se rád zmínil o potřebách naší služby napříč venkovem.

Ochotně přiznávám, že našich venkovských misionářů je co do počtu velmi málo vzhledem k obrovským potřebám a že mnozí z nich jsou sami (neříkám „izolovaní“, protože se mohou lehce setkat jeden s druhým) na velkou a rozsáhlou populaci...

Také známe opravdovou chudobu těchto misijních stanic a zde musíme děkovat Bohu, že vzbudil dobrodince hodné obdivu pro jejich štědrost, ale ještě více pro jejich ducha víry a křesťanskou lásku. Dostáváme dopisy, které nás zahanbují, když čteme, že velké množství chudých a nemocných lidí dává tolik, že si odřeknou i dovolenou a nutné potřeby, aby napomohli evangelizaci „drsné země“ (jižní Senegambie). Znají tam všechny misijní stanice, jména všech otců, modlí se za ně. Nemocní obětují své bolesti za obrácení. Jaké povzbuzení! Jaká podpora!

V těchto misích je třeba mít dobře promyšlenou metodu evangelizace a věrně se jí držet. Čím více práce, tím větší potřeba ukázněně dodržovat přesný denní program, plánovat práci podle míry nutnosti, dobře zacházet s časem i se svým zdravím, abychom se o všechny věci mohli starat soustavně a v pokoji. Rozrušovat se, neplánovaně přebíhat od jedné práce k druhé, běhat za tím, co spěchá, bez organizace, to vše vede na scesti a končí vysílením misionáře a ochabnutím dobré vůle katechetů a věřících.

Co nejdříve je nutno vytvořit vzdělávací instituce, nejprve školy pro chlapce a dívky, kurzy pro katechety a snoubence, kteří jsou obvykle také kandidáty křtu, a pravidelně navštěvovat křesťany a katechumeny. Pokud je sousední misijní stanice schopná převzít formaci vašich věřících a katechetů, neváhejte ji dočasně svěřit těmto misionářům, abyste se mohli spíše soustředit na vaše katechumeny a obec věřících. Protože to často bude nerealizovatelné pro všechny, které je třeba vzdělávat, pokuste se najít opravdového spolupracovníka, buď řeholního bratra, nebo zbožného a obětavého katechetu; musíte ho slušně ubytovat a odměňovat, aby se misijní vizitační cesty mohly konat bez velkých starostí o hlavní sídlo.

Jak provádět vzdělávání věřících, jak koncipovat jeho program a jakou důležitost mají vizitační cesty? V centru vašeho úsilí musí stát škola. Pokud nemůže být uznána státem, ať z důvodu nedostatku kvalifikovaných učitelů,

nebo nesouladu budovy s předpisy, můžete zřídit kurs pro katechety, který se zaměří na formaci budoucích katechetů nad rámec těch, které posíláte do centrální katechetické školy. Abychom měli uznanou školu, musíte si být jisti, že bude schopna fungovat bez vaší soustavné přítomnosti, tudíž musíte zajistit ubytování a plat pro učitele a dozor. Pokud toto nezajistíte, riskujete, že se vše zhroutlí, protože škola nebude skutečnou školou a bude mít špatnou pověst u rodičů. I vaše služba tím utrpí, protože vaše neustálá přítomnost ve škole vás bude odvádět od kněžských povinností.

Než se vám podaří zřídit opravdovou školu, zamyslete se, jak dostat děti na výuku katechismu, i ty ze státní školy, pokud zde nějaká je. V některých vikariátech díky této činnosti získala misie významný vliv na státní školu.

Je zřejmé, že jakmile to podmínky dovolí, je nutné otevřít školu a v některých oblastech může být důležitější založit školu i za tu cenu, že se sníží počet misijních cest.

Buď jak buď, v zásadním díle vzdělávání nikdy nesmíte ztratit ze zřetele, že základní podmínkou formace musí být vytvoření živého kontaktu, osobní vazby mezi dušemi a naším Pánem Ježíšem Kristem. Prostředkem k dosažení tohoto cíle, který nám k tomu dal sám náš Pán, je pravidelné přijímání svátostí.

Co dělat při našich pastoračních vizitačních cestách? Nejprve je třeba je naplánovat, dopředu přesně stanovit body programu, dát dopředu vědět našim věřícím skrze katechety, aby se v tu dobu nevzdalovali z vesnice, ale využili tohoto času návštěvy kněze a připravili kapli, zajistili ubytování pro kněze a ty, kdo ho doprovázejí, a nachystali nějaké zásoby. Katecheta i katechumeni budou ve stavu určitého rozrušení a můžeme si být jisti, že ve dnech předcházejících návštěvě kněze se budou lépe věnovat přípravě na křest, soustavněji se modlit a katechetická škola bude více navštěvovaná.

Jakmile byl program naplánován, je absolutně nutné, aby byl dodržován den za dnem; za každou cenu musíte vyloučit neplnění předem daných slibů, nedodržování stanovených časů, zařazování bleskových návštěv a změn v průběhu cesty... Tím byste nedodrželi dané slovo a zároveň byli bezohlední vůči vesničanům, kteří jsou na to velmi citliví. Vynasazili se připravit se na vaši návštěvu několik dní předem; pokud je tedy dvakrát třikrát zklamete, již od nich nemůžete v budoucnosti očekávat dochvilnost a ztratíte i veškerou úctu...

Je dobré mít s sebou doprovod, ale vyvarujme se návštěv vesnic se zbytečně početným doprovodem. Jsou zátěží pro vesnici, využívají příležitosti, aby si nechali sloužit, a v důsledku škodí pastoraci.

Co dělat ve vesnicích? I zde je zcela nutné připravit program, který se sice může lišit místo od místa dle jejich zvyků, ale určité pastorační a osobní povinnosti je nutno zařadit vždy. Zároveň zohledněte v rozvrhu aktivit potřeby lidí vyplývající ze života ve vesnici, obzvláště časy, kdy ženy obvykle připravují jídlo a muži obvykle jedí.

Poté, co pozdravíte všechny vesničany a seznámíte se s nimi, přičemž dbejte na to, abyste se pozdravili nejdříve s muži – a mezi nimi zvláště s těmi významnými –, dohodnete se s katechetou na časovém programu pobytu ve vesnici a oznámíte ho opakovaně lidem, kteří vám přišli naproti, před tím, než se rozejdou, aby o něm každý věděl. Jak budete během let opakovaně přijíždět, naučí se lidé přesně znát vaše návyky...

Na nás je, abychom přesně stanovili a nařídili: osobní modlitby, breviář, čas na oběd atd. a kněžskou činnost – přehled o křesťanech a katechumenech, přičemž je předvoláme po skupinách. Pokud možno vybereme určitý počet z nich, aby byli přítomni jako svědci výroků a zachovávání předpisů. Kolik tu může být uděleno rad, povzbuzení či pokárání, které mají sloužit k povznesení! Toto jsou chvíle, kdy se misionář nejvíce podobá svému Božskému Mistru, když veřejně učil. Tady se musí ukázat jako pravý pastýř duší a projevit dar rady. Potom si ho budou vážit ti, kteří ho obklopují a poslouchají, neboť mnoho lidí, kteří nechodí do kostela, si přijde poslechnout otce sedícího uprostřed vesničanů. Taková porada se totiž v kostele konat nemůže.

Přezkoušení katechumenů: Může se konat v kapli nebo venku a je další skvělou příležitostí k výkonu pastýřského úřadu.

Zpovědi: Nejprve hromadně napomenout penitenty, pokud se jich sešlo větší množství, aby získali správné smýšlení. Pečlivě vybrat místo zpovídání tak, aby na vás bylo vidět, nikdy v přítomnosti. Zvolit pro zpověď dobu, která dobře vyhovuje věřícím, ale potom vyžadovat od kajících, aby nechodili v jinou dobu.

Večerní modlitbu budete konat společně.

Navštívíte nemocné. Provedete inspekci výuky katechismu, pokud se ve vesnici koná.

Dopoledne: Mše sv. s poučením a po mši sv. katechismus pro všechny, pokud je to možné.

Podle tohoto schématu mají v hlavních rysech vypadat pastorační návštěvy, misijní cesty; ty jsou zcela nenahraditelné a plodné do té míry, v jaké jsou pravidelně, pečlivě a s horlivostí vykonávány. Takové je poslání, která nám bylo svěřeno, vinice, kterou máme zušlechťovat, aby vydávala plody.

Kéž tyto řádky řídí a dále prohlubují vaši horlivost! Kéž spojené modlitby, oběti a obětované těžkosti našich nemocných, našich řeholnic..., všech těch, kdo s námi pracují, nakonec i mých, pohnou Srdci Ježíše a P. Marie a nakloní je k tomu, aby vylila vybrané milosti na náš drahý vikariát!

Dakar, 15. dubna 1954.

Pomoc u sester dominikánek

sestra Marie Václava

Ráda bych Vás poprosila o pomoc v našich školách. Jak víte, má naše kongregace školy ve Francii (asi patnáct), v USA (tři) a v Německu (dvě). Většina těchto škol zahrnuje věk „od školky až po maturitu“ a větší žákyně na nich žijí na internátě. To pak potřebuje neustálé nasazení dospělých, například když jde o dohled při samostudiu, o pokrytí času, kdy jsme my sestry v kapli. I ve školách, při nichž internát nevedeme, je v rámci vyučování dostatek práce (například na vycházku s dětmi musí jít minimálně dvě osoby, „školkaři“ samozřejmě potřebují ještě více doprovodu).

Proto rády nabízíme našim věřícím možnost věnovat jeden školní rok Pánu Bohu dobrovolnickou prací u nás. Je pro nás důležité, aby případné zájemkyně (v našich školách pracují jenom ženy) sdílely tradiční katolickou víru a naše hodnoty; o tom dále. Každá škola má své specifické potřeby a laikům předurčené úkoly, ale přece bych ráda dala pár konkrétních příkladů, kde a jaké spolupráce je nejčastěji potřeba. Jde o pomoc v hodinách, jako je pracovní výchova nebo šití, o posílení dozoru při hrách o přestávkách, o doprovod při poutích a výletech, o pomoc všeho druhu ve školce – už sama přítomnost dospělého navíc dodává dětem jistotu a napomáhá tomu, aby práce a hry probíhaly v klidu. Z materiálních úkolů mohu uvést třeba sekání trávníku nebo přípravu snídaně či večeře (nejde o vaření, jen o pomocné úkoly) a také pomoc s nádobím nebo v prádelně. Ve všech našich školách je situace více méně stejná – každá obětává a příčinlivá ruka je dobrá.

Je také možné přijet ve dvou, ale pozor, v tomto případě trochu hrozí, že člověk ve volném čase mluví pořád česky a dělá tak v daném jazyce méně pokroků, než kdyby mu byl vydán napospas sám. Oprášení již naučeného, nebo přímo naučení se nového jazyka je totiž jednou z velkých výhod, kterou pracovní pobyt u nás přináší (po domluvě je možné účastnit se vyučování jazyka, nebo si chodit různé hodiny prostě poslechnout). Další nepopíratelnou výhodou, a pravděpodobně ještě mnohem důležitější, je načerpání zkušeností z práce v tradiční katolické škole, což umožní učinit si obrázek o tom, jak taková skutečně katolická instituce vypadá. Je to nejen vhodná příležitost ke zvážení řeholního povolání v naší kongregaci, ale může to být i příležitost pro budoucí maminky poznat principy katolické výchovy pro výchovu vlastních dětí, a s nadějí řečeno, dá-li Pán Bůh, inspirací i pro ty, kdo by snad jednoho dne pomáhali s otevřením naší školy v České republice. To se však musíme modlit za další řeholní povolání z naší vlasti pro naši kongregaci.

Než se rozepíšu o našich pedagogických zásadách, ještě bych ráda uvedla pár praktických poznámek. Teoreticky je v našich školách možná denní účast na mši svaté a i na společných modlitbách v kapli (např. na nešporách nebo na školním růženci), je ale možné, že rozvrh hodin to v některé dny neumožňuje. Tedy my sestry máme rozvrh takový, abychom na mši svatou denně mohly, je to naše výsada i povinnost, laikům to ale zaručit nemůžeme. V neděli a svátky je to samozřejmě jiné. Ubytování a strava bývají zajištěny, dopravu je naopak nutno zajistit z vlastního. Na prázdniny, v našich školách četnější než ve vlasti, je možno jet domů, nebo na poznávací cesty po dané zemi. Jedná se o práci dobrovolnickou, tedy neplacenou, detaily jako rozvrh hodin je nutno dojednat v konkrétní škole (seznam a adresy najdete na scholae-fanjeaux.org). Sama snad můžu trochu pomoci s prvním kontaktem – moji adresu dostanete na priorátu. Je možné „se upsat“ i na kratší dobu, třeba jen na půl roku, i když celý školní rok je organizačně praktičtější pro nás a výhodnější také pro naučení se jazyka. A mimochodem! Jazyková bariéra není problém! Tedy jen první týden, první měsíc komunikace možná neprobíhá úplně hladce, ale to vše se časem poddá. Zpočátku je stejně možno domlouvat se nějakou další řečí, většina sester

ovládá více jazyků a na jednání se zahraničními pomocnicemi jsme zvyklé.

Tedy ještě něco k těm pedagogickým zásadám. Naše školy jsou dominikánské, což značí dvojí – katolické, samozřejmě, a dále vycházející z realistické filosofie (jinými slovy by se dalo říct „podporující zdravý rozum“). Obojí směřuje k tomu, aby se naše žákyně naučily žít jako uvažující a zodpovědné křesťanky. Proto je pro nás důležité, aby svůj duchovní život i svou školní práci promýšlely, aby se neučily jen mechanicky, ale hlavně chápaly význam atd. Upřednostňování osobního přístupu přináší plody – děti mohou lépe rozvíjet své kvality a bojovat se svými konkrétními slabostmi –, ale zároveň vyžaduje zpočátku velkou pomoc ze strany dospělých. Takto to zní poněkud teoreticky, ale stačí pozorovat jedinou přestávku, jedinou hodinu a člověk má hned možnost vidět příklady překonání sebe sama, pomoci bližnímu, respektu k ostatním atd.

Snad jsem tím případně zájemkyně trochu nalákala a snad se některá (nebo dokonce více!) rozhodne nám v tomto Bohem vpravdě pozeňnaném a radostném díle v příštím školním roce pomoci!

Zázračný lék

(převzato z knihy Františka Stránecká: *Moravské národní pohádky II.*)

Žil kdysi v horách starý a pobožný poustevník. Protože ho měl Bůh rád, dostalo se mu od něj síly uzdravovat lidi. Navštěvovali ho nejen nemocní a bezmocní, ale i ti, kteří trpěli duševní sklíčeností a uchylovali se k poustevníkovi, aby jim moudře radil.

Tehdy žili hodně daleko od obydlí tohoto svatého muže na velkém statku manželé, kteří se měli upřímně rádi a vždycky spolu dobře vycházeli. Až náhle se začala mezi nimi rozmáhat neshovornost. To proto, že muž přišel jednou domů podnapilý. Později se to opakovalo – sice jenom zřídka –, ale muž vždycky v podnapilosti ženu bil a potom bývalo zle, až Bůh

bránil. Muž v těch chvílích svou ženu bil tak, že byla plná modřin a každý se jí lekal.

Nešťastnou ženu to velice trápilo a sužovalo. Pokorně se modlila, aby se Pánbůh slitoval nad jejím trápením a muži vnukl konečně myšlenku zřící se zlozvyku.

Ale modlitba, stesky, ba ani slzy nijak nepomáhaly. Když se muž opil, vždycky své ženě ubližoval.

Chodila už ubohá žena jako tělo bez duše a nevěděla, co má dělat. Tu ji navštívila jakási kmotřenka a přemlouvala ji, aby ještě zašla k tomu vyhlášenému poustevníkovi, ten že snad přece jen dobře poradí.

I vydala se nebohá na dalekou pouť. Po dlouhé cestě konečně stála v upřímné boží pokoře ve vysokých, smutných horách před malou poustevnou.

Její stesk a nářky tady trpělivě vyslechl vlídný, starý muž – vyhlášený to svatý muž – poustevník. Položil ženě mnohé otázky a nakonec jí pověděl, že má přece ještě naději. Že jí ale přísně přikazuje, aby splnila svědomitě vše, co jí rozkáže.

Žena v slzách poděkovala a slíbila, že ho poslechne.

Poustevník odešel do své jeskyně a brzy se vrátil s malou lahvičkou v ruce.

„Tady máš jediný lék, který tě může zbavit tvého trápení,“ řekl. „Jakmile tvůj muž přijde domů podnapilý a začne ti vyhrožovat nebo něco vyčítat, napij se malé dávky této vodičky a dřív ji nepolkni, dokud tvůj muž neutichne a neuklidní se. Tvoje trápení v brzké době pomine. Nezapomínej ale denně, s upřímným srdcem prosit všemohoucího Pánaboha, aby léku popřál stálou sílu.“

Žena co nejvroucněji poustevníkovi poděkovala a šťastná se vracela domů.

Brzy měla příležitost zázračný lék použít.

Sotvaže totiž muž jednoho dne začal zase hřešit a pil, žena se požehnala svatým křížem a v boží pokoře vzala do úst hlt té vodičky. Jak se chudinka podivila, když se muž po chvílce uklidnil a ani o ni prstem nezavadil!

Plakala radostí a vroucně se v modlitbách přimlouvala u Pánaboha, aby za dobrou radu a zázračný lék popřál poustevníkovi věčnou radost v nebeském ráji.

Lék se osvědčil i po druhé. Když jej žena užila, zmizela manželova prehlivost i chuť k pití. Ale léku ubývalo a dobrá žena začala úzkostlivě přemýšlet, jak bude, až vodičku nebude mít.

Jednou se rozhodla, že se znovu vydá za poustevníkem do hor. Když přišla, zase od něho dostala plnou lahvičku vodičky.

Lidé byli překvapeni, jak se manželé v poslední době v tichosti a svornosti snášejí a mnohá žena se hospodyně ptala, jak se do statku vrátil svatý pokoj a klid. Hospodyně chválila poustevníka a mnohdy některé ztrápené ženě lék poskytla a ten se vždycky osvědčil.

Když hospodyně putovala do hor za poustevníkem už potřetí, když mu opět vřele děkovala za jeho pomoc a znovu žádala lék, pravil jí tento svatý muž:

„Milá ženo! Dvakrát jsem ti naplnil lahvičku lékem. Teď si ji už můžeš naplnit sama. Podívej se na tamten potůček, je plný léku pro tebe i pro ty ostatní ženy. Ale i ve vaší domácí studnici či v kterékoli jiné ho lze získat.“

Kdykoliv se tvůj muž začne hněvat, naplň ústa vodou. Nebo také... umíš-li držet jazyk za zuby i bez vody, zkus to i tak. Tím ušetříš svého muže i sebe ode všeho zlého.“

Ale žena prý v jeho dobře míněná slova nevěřila. Snažně ho žádala, aby jí přece jen dal tu „svatou vodičku“, která ji i ty druhé ženy od ran zachránila.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ČERVENEC – SRPEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

14. a 21. 8. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 7. – 18.00 – Nejdražší Krve Páně – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 7. – 8.00 – Navštívení Panny Marie – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 7. – 7.00 – Mše sv.
5. 8. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 8. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
15. 8. – 18.00 – Nanebevzetí Panny Marie – svěcení bylin a Mše sv. chorální
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

Primice P. Petra Kajera FSSPX

Kaple Královny posvátného růžence – 6. července – 10.00 hod.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoprotopská pouť

Z Chocerad na Sázavu – 27. srpna

Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela

Mše sv. v cca 12.30 hod.

Společenský dům v Sázavě (v centru, na druhé straně řeky, než je klášter; od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

10. a 24. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální
14. a 28. 8. – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoanenská pouť

Z Horky u Chrudimi do Přestavlk – 20. srpna

odchod od kaple sv. Anny v Horce u Chrudimi v 9.30 hod.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci a 7. 8. – 17.30 – Mše sv. chorální
17. 7. mše sv. odpadá

Cyrlometodějská pouť

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
20. 7. – 17.30 – Sv. Eliáše, proroka – Mše sv.
chorální
17. 7. a 14. 8. – mše sv. odpadá

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

- 10., 17. a 24. 7. a 7., 14. a 21. 8. – 9.00 – Mše sv. chorální
17. 7., 31. 7. a 28. 8. – 17.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

21. 8. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

28. 8. – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

14. 7. a 18. 8. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárčovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.